

Instrukcja dla autorów artykułów do „Roczników Sztuki Śląskiej”

Kierując się zasadami przeciwdziałania praktykom określanym jako *ghostwriting* i *guest authorship*, redakcja „Roczników Sztuki Śląskiej” oczekuje od Autorów przestrzegania zasad przejrzystości, rzetelności i uczciwości naukowej w prezentowaniu rezultatów Ich pracy.

Redakcja zobowiązuje Autorów do ujawniania w zgłaszanych do druku tekstach wkładu poszczególnych podmiotów (osób fizycznych i prawnych) w powstanie publikacji (z podaniem ich afiliacji oraz kontrybucji, tj. informacji, kto jest autorem koncepcji, założeń, metod, protokołu itp. wykorzystywanych przy przygotowaniu publikacji). Odpowiedzialność za podanie wszystkich informacji związanych z przygotowaniem materiału (tekstu, fotografii, rysunków itp.) ponosi Autor zgłaszający manuskrypt. Za szczególnie naganne redakcja uznaje nieujawnianie nazwisk autorów, którzy wnieśli istotny wkład w powstanie publikacji albo w inny sposób przyczynili się do jej powstania (*ghostwriting*) lub przypisanie autorstwa osobie, która nie przyczyniła się do powstania publikacji (*guest authorship*).

Przesłany do publikacji materiał powinien zawierać też informację o źródłach finansowania publikacji, wkładzie instytucji naukowo-badawczych, stowarzyszeń i innych podmiotów (*financial disclosure*).

Wszelkie wykryte przypadki nierzetelności naukowej będą dokumentowane i ujawniane opinii publicznej.

Redakcja informuje Autorów, że wszystkie teksty zgłaszane do publikacji w „Rocznikach Sztuki Śląskiej” są recenzowane przez dwóch niezależnych recenzentów. Procedura recenzowania przebiega zgodnie z modelem *double-blind review proces* (autorzy i recenzenci nie znają swoich tożsamości). Recenzja ma formę pisemną i kończy się jednoznacznym wnioskiem co do dopuszczenia artykułu do publikacji lub jego odrzucenia.

Nazwiska recenzentów poszczególnych artykułów / tomów periodyku nie są ujawniane. Raz w roku redakcja publikuje na stronie internetowej czasopisma listę recenzentów.

Przygotowanie tekstu

Tekst należy przygotować w edytorze MS Word: czcionka Times New Roman 12 pkt. (przypisy 10 pkt.), odstęp 1,5 wiersza, marginesy standardowe (po 2,5 cm z każdej strony). W tekście należy stosować jak najmniej wyróżnień. Wcięcia akapitowe wielkości 1 cm należy ustawiać w poleceniu FORMAT → Akapit, a nie tworzyć ich przy użyciu tabulatora! 18 stron zapisanych w ten sposób zajmuje około 1 arkusza wydawniczego (1 ark. wyd. = 40 000 znaków włącznie ze spacjami).

Tekst należy pisać z włączoną opcją wstawiania przypisów po tekście głównym (w pasku narzędzi wybrać polecenie WSTAW → Odwołanie → Przypis dolny → wybrać opcję: Przypisy końcowe i Format numeracji – cyfry arabskie) .

Tekst do większych publikacji należy dostarczać w kilku odrębnych plikach, np. wg kolejności rozdziałów. Wszystkie dodatkowe elementy tekstu, jak np. podpisy do ilustracji, spis ilustracji, tabele, bibliografia, wykazy skrótów, indeksy itp., również powinny być dostarczane jako odrębne pliki.

Normy sporządzania przypisów i bibliografii

Przy sporządzaniu przypisów bibliograficznych i bibliografii załącznikowej obowiązują następujące normy: **PN-ISO 690: 2002** (książki i czasopisma), **PN-ISO 690-2: 1999** (dokumenty elektroniczne).

Zgodnie z powyższymi normami elementem obowiązkowym w opisie całości publikacji zwartej (książki) jest **numer ISBN** (międzynarodowy znormalizowany numer książki), a w opisie całości dokumentu ciągłego (czasopisma, serii) – **numer ISSN** (międzynarodowy znormalizowany numer wydawnictw ciągłych). Jeżeli opis bibliograficzny odnosi się jedynie do części publikacji, np. fragmentu książki bądź artykułu zamieszczonego w czasopiśmie, podawanie numerów ISBN i ISSN jest fakultatywne. Zawsze jednak należy podawać numery ISBN i ISSN w opisach bibliograficznych publikacji elektronicznych, jeżeli takie numery zostały umieszczone w tego rodzaju publikacjach. Jeżeli w opisywanej publikacji brak numerów ISBN lub ISSN (np. w polskich wydaniach sprzed 1982 r.), wówczas nie podaje się tego elementu w opisie.

- Należy stosować konsekwentnie jednolity system interpunkcji we wszystkich opisach bibliograficznych zawartych w danej publikacji.
- Poszczególne człony opisu oddzielamy od siebie przecinkami.
- Tytuły publikacji zapisujemy *pismem pochyłym* i rozpoczynamy dużą literą.
- W przypadku niepodanego w książce roku wydania, piszemy symbol: [b.r.w.] (skrót od: brak roku wydania).
- W razie braku miejsca wydania piszemy [b.m.w.] (skrót od: brak miejsca wydania), a gdy w przywoływanej publikacji brak również roku wydania stosujemy skrót [b.m.r.w.].
- Tytuły czasopism, gazet ujmujemy w cudzysłów „...”.
- Polski cudzysłów ma następującą postać „...”.
- Skrót od „strona” to: s.
- Poza skrótem strony (s.) wszystkie pozostałe skróty opisu bibliograficznego, takie jak: tom (t.), część (cz.) zeszyt (z.), numer (nr), redakcja lub pod redakcją (red.), tabela (tab.), rycina (ryc.) – należy podawać w języku i pisowni, w jakich występują one w przywoływanej publikacji. Na przykład w publikacjach niemieckojęzycznych są to następujące skróty: Bd. (*Band* – tom), Bde. (*Bände* – tomy), T. (*Teil* – część), H. (*Heft* – zeszyt), Nr. (*Nummer* – numer), Hrsg. lub hrsg. von (*Herausgeber* – red., *herausgegeben von* – pod red.), Tfl. (*Tafel* – tablica), Abb. (*Abbildung* – rycina) itd.
- Jeżeli autorów jest dwóch lub trzech, podajemy ich nazwiska, oddzielając je od siebie przecinkami.
- Jeżeli autorów jest więcej niż trzech, podajemy pierwszego i dopisek: *et al.* Konsekwentnie należy stosować także inne skróty i określenia łacińskie, jak. *op. cit.* (dz. cyt.), *ibidem* (tamże), *idem* (tenże), *eadem* (taż), *eidem* (ci sami), *passim* (w różnych miejscach).
- Jeśli cytowane źródło ma postać maszynopisu, stosujemy na końcu przypisu skrót mps, a w wypadku rękopisu – rps.
- Jeżeli po wymienionym numerze strony następuje odesłanie do stron następnych, należy stosować zapis: i nn.

Książki: autor (inicjał imienia, kropka, spacja i nazwisko; przy wielu inicjałach imion nie stosujemy między nimi spacji, np. J.M.F., tylko między ostatnią literą a nazwiskiem), po przecinku tytuł kursywą (przy tłumaczeniach konieczne jest podanie nazwiska tłumacza poprzedzonego skrótem tłum.), wydawca (jeśli taki

jest zwyczaj w danym rodzaju publikacji), jeśli pozycja była wznawiana podajemy numer wydania, z którego korzystano, miejsce i rok wydania, cytowane strony lub ilustracje, np.:

P. Cabanne, *Wielcy kolekcjonerzy*, tłum. F. Buhl, Karków 1978, s. 13.

Artykuły w pracach zbiorowych, księgach pamiątkowych, słownikach, encyklopediach i leksykonach: autor (inicjał imienia, kropka, spacja i nazwisko, zasady jak wyżej), po przecinku tytuł kursywą, przecinek, w nawiasie prostokątnym przyimek w zakończony dwukropkiem [w:], tytuł publikacji kursywą, skrót red. + inicjał(y) imienia i nazwisko redaktora naukowego pracy zbiorowej, cytowane strony lub ilustracje, np.:

B. Kowalska, *Twórcy – postawy. Artyści mojej galerii*, Kraków 1981, s. 206-210.

A. Muła, *Johann Franz de Backer i jego związki z Czechami. Kilka uwag na temat życiorysu i oeuvre flamandzkiego malarza*, [w:] *Śląsk i Czechy. Wspólne drogi sztuki. Materiały konferencji dedykowane Profesorowi Janowi Wrabecowi*, red. M. Kapustka, A. Kozieł, P. Oszczanowski, Wrocław 2007, s. 327-340.

Uwaga: w publikacjach wydawanych przez Muzeum Narodowe we Wrocławiu przy podawaniu zakresów liczbowych stosuje się łącznik (-), np. s. 200-300, lata 1765-1775 itp.

Hasła w słownikach i encyklopediach: należy stosować zapis taki sam jak przy cytowaniu artykułów zamieszczonych w pracy zbiorowej z dodaniem w nawiasie prostokątnym informacji, że chodzi o hasło, np:

R. Handke, *Fantastyka naukowa*, [hasło w:] *Słownik terminów literackich*, red. J. Sławiński, Wrocław 2000, s. 287.

Muzeum, [hasło w:] *Słownik języka polskiego PWN* [online], dostępny w Internecie: <http://sjp.pwn.pl/szukaj/muzeum> [dostęp: 3 III 2011].

Katalogi wystaw i katalogi zbiorów: autor lub autorzy (inicjał imienia, kropka, spacja i nazwisko, w przypadku katalogów opracowanych przez wielu autorów rozpoczynamy od tytułu wystawy), po przecinku tytuł kursywą, bezpośrednio po tytule antykwą w nawiasach prostokątnych skrót [kat. wyst.] lub [kat. zbiorów], po przecinku miejsce i czas trwania wystawy (jeśli znane) lub nazwa właściciela zbiorów, miejsce wydania, cytowane strony, numery katalogu lub ilustracje, np.:

Johannes Molzahn. Das malerische Werk [kat. wyst.], Wilhelm-Lehmbruck Museum, Duisburg 1988, s. 15.

M. Gołuszka, M. Malicki, *Polnische Drucke und Polonica 1551-1700* [kat. zbiorów], Herzog-August-Bibliothek Wolfenbüttel, Bd. 2, München 1994.

Uwaga: Jeżeli określenie „katalog” stanowi integralną część tytułu, wówczas zapisujemy je również kursywą, np.:

T. Fercowicz, *Dawne żelazka i sprzęty do prania. Katalog zbiorów*, Muzeum Narodowe we Wrocławiu, Wrocław 2010.

Katalog zbiorów Ludwika Gocla. Powstanie listopadowe i Wielka Emigracja, oprac. S. Ciepłowski, t. 1: *Księgozbiór*, Warszawa 1975.

D. Folga-Januszewska, *Współczesne rysunki obce w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie* [kat. zbiorów], Muzeum Narodowe w Warszawie, Warszawa 1982.

Artykuły w katalogach i poszczególne noty katalogowe: stosuje się zapis jak w pracach zbiorowych z uwzględnieniem informacji o wystawie (jak wyżej).

Czasopisma: autor (inicjał imienia, kropka, nazwisko), po przecinku tytuł artykułu kursywą, po przecinku w cudzysłowie nazwa czasopisma, bezpośrednio po niej (bez rozdzielania przecinkiem) numer rocznika

cyframi rzymskimi, dalej (po przecinku): rok wydania, tom, zeszyt lub numer. W wypadku gazet codziennych – tytuł dziennika w cudzysłowie i dalej (bez oddzielania przecinkiem) dzień, miesiąc (cyframi rzymskimi) oraz rok wydania, następnie (po przecinku) cytowane strony lub ilustracje. Przykłady:

M. Hermansdorfer, *Przestrzenie intencjonalne*, „Odra” 1991, nr 6.

J. Talbierska, *Twórczość Stefana della Belli (1610-1664)*, „Rocznik Historii Sztuki” XXVIII, 2003, s. 81-168.

M. Markusz, *Jerzy Kalina*, „Kobieta i Życie” 1979, nr 24, s. 8-9, il.

O. Schlemmer, *Zur Lage heutiger Kunst*, „Schlesische Monatshefte” IX, 1932, Nr 8, s. 289.

A.K. Liskowski, „*Dziady*” cz. druga, „Kurier Szczeciński” 30 V 1999.

P. Feit, *Jakob Ludwig Sobieski, Prinz von Polen, Pfandherr von Ohlau*, „Zeitschrift des Vereins für Geschichte und Alterthum Schlesiens” 1892, Bd. 26, s. 173.

R. Förster, *Einige Neuerwerbungen des Museums – I. Eule aus Fayence vom Jahre 1560*, „Schlesiens Vorzeit in Bild und Schrift” N.F. II, 1902, s. 100-105.

Serie wydawnicze: zapis jak w wypadku czasopism z tą różnicą, że nazwa serii wydawniczej jest zapisywana bez cudzysłowu (wszystkie wyrazy dużymi literami z wyjątkiem spójników i przyimków), po niej (po przecinku) numer tomu w ramach serii oraz miejsce i rok wydania. Przykłady:

T. Sławek, *Wnętrze: z problemów doświadczenia przestrzeni w poezji*, Prace Naukowe Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, nr 527, Katowice 1984.

L. Šinkūnaitė, *XVII a. Lietuvos portretas. Kultūros, asmenybės ir jos atvaizdo santykis. Monografija*, Acta Akademiae Atrium Vilnensis, No. 19, Vilnius 2000, il. na s. 48.

Opis bibliograficzny ilustracji (fotografii, reprodukcji, rzeźby) zamieszczonej w książce: autor dzieła (grafik, malarz, rzeźbiarz, fotografik itd.), *tytuł dzieła*, po przecinku w nawiasie prostokątnym oznaczenie rodzaju dokumentu i przyimek *w* zakończony dwukropkiem, po przecinku Autor książki, w której zamieszczona jest ilustracja, *tytuł książki*, oznaczenie tomu, miejsce i rok wydania, numer strony, na której znajduje się ilustracja, np.:

H. Hermanowicz, *Baszta Stolarska*, [fotografia w:] H. Hermanowicz, J. Banach, *Kraków – cztery pory roku*, Kraków 1978, s. 72.

Recenzje: zapis bibliograficzny recenzji traktujemy zawsze jako informację dodatkową, którą należy umieszczać bezpośrednio po pełnym opisie bibliograficznym recenzowanej publikacji. Przykład:

K. Orzechowski, *Chłopskie posiadanie ziemi na Górnym Śląsku u schyłku epoki feudalnej*, Opole 1959, 400 s., rec. W. Długoborski, *W sprawie chłopskich praw do ziemi u schyłku feudalizmu*, „Kwartalnik Historyczny”, 1962, z. 1, s. 158-174.

Jeżeli tytuł recenzji jest powtórzeniem tytułu recenzowanego, wówczas pomija się go. Przykład:

M. Sikorski, *Błogosławiony Czesław, patron Wrocławia*, Nowa Ruda 1993, rec. W. Roszkowska, „Śląski Kwartalnik Historyczny Sobótka” XLVIII, 1993, nr 4, s. 417-421.

Publikacje elektroniczne: inicjał(y) imienia (imion) i nazwisko autora zapisane antykwą, po przecinku tytuł zapisany kursywą, w nawiasie prostokątnym typ nośnika, po przecinku wydanie (wersja), miejsce wydania, ewentualnie wydawca, data wydania. W przypadku publikacji na stronach WWW pełen adres sieciowy i datę dostępu podaną w nawiasie prostokątnym. Przykłady:

W. Kopaliński, *Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych* [CD ROM, wersja 1.0.3.16], Łódź 1998.

R. Sankowski, „Glee”, czyli jak hartuje się idoli [online], „Gazeta Wyborcza”, 17 II 2011, dostępny w Internecie: http://wyborcza.pl/1,75475,9120197,_Glee___czyli_jak_hartuje_sie_idoli.html [dostęp: 18 II 2011].

Przypisy źródłowe: miasto, gdzie znajduje się archiwum, nazwa archiwum lub biblioteki, sygnatura jednostki archiwalnej, tytuł źródła, numer strony (karty), ewentualnie przy karcie *recto* (skrót r.) i *verso* (skrót v.). Przykład:

Florencja, Archivio di Stato Firenze, Ms. 78. 39, Guardaroba Medicea, k. 72 r.

Skróty bibliograficzne: w wypadku prac materiałowych, którym towarzyszy katalog obiektów, możliwe jest posługiwanie się skrótami, których wykaz wraz z rozwinięciem dołączony jest do tekstu, np.:

Kowalski 1969 – P. Kowalski, *Studia z historii kultury*, Warszawa 1969.

Material ilustracyjny

- Ilustracje do celów wydawniczych należy dostarczać na dyskietkach CD, zapisane w formacie *.tif lub *.jpg. Ilustracje powinny być jak najlepszej jakości (w rozdzielczości nie mniejszej niż 300 dpi).
- Ryciny skanowane należy zapisać w formacie *.tif lub *.jpg (jeżeli jako *.jpg to z najmniejszą kompresją i najwyższą jakością – im mniejszy plik, tym gorsza jakość, czego należy unikać), w rozdzielczości minimum 300 dpi i szerokości 210 mm.
- Pliki z rycinami najlepiej nazwać zgodnie z numeracją w tekście, a nie opisowo. W razie oznaczenia ilustracji wyłącznie sygnaturami inwentarzowymi należy dostarczyć stosowną instrukcję co do kolejności ich zamieszczenia w publikacji.
- Jeśli do tekstu dołączane są fotografie, kserokopie rysunków itd., powinny być one opisane na odwrocie, z podaniem numeru ilustracji (odnoszącej się do tekstu), autora i tytułu, a w przypadku obiektów muzealnych lub pochodzących z kolekcji, należy podać ich miejsce przechowywania.
- W ramach danego artykułu ilustracje powinny mieć numerację ciągłą i zgodnie z tą numeracją należy rozmieszczać w tekście odsyłacze do poszczególnych ilustracji (skrót il. z numerem ilustracji w nawiasie okrągłym).
- Podpisy do ilustracji powinny zawierać następujące informacje:
 - imię i nazwisko twórcy dzieła,
 - tytuł dzieła,
 - technika wykonania,
 - tworzywo,
 - rok powstania dzieła,
 - proveniencja (miejsce przechowywania dzieła),
 - źródło fotografii (inicjał imienia i nazwisko fotografa ewentualnie źródło reprodukcji).

Przykłady podpisów:

1. Franz Joseph Mangoldt (atryb.), figura św. Jana Nepomucena, 1736. Wrocław, kościół Bonifratrów, ołtarz boczny św. Józefa. Fot. M. Wardzyński, 2007.

2. Anonimowy malarz z Flensburga, *Rodzina książecego sekretarza Georga Beyera stojąca pod krzyżem i na tle panoramy Flensburga*, obraz z centralnej partii epitafium, olej, deska, 1591. Kościół Mariacki we Flensburgu. Reprod. wg pocztówki Fotostudio Gerd Remmer, Nerongsallee 9, 24939 Flensburg.

3. Anonimowi rzeźbiarz i malarz z Lüneburga, *Epitafium superintendenta i pastora kościoła św. Lamberta w Lüneburgu Sigismunda Scherertziusa i jego rodziny*, drewno rzeźbione i polichromowane, olej, deska, 1639. Kościół św. Mikołaja w Lüneburgu. Fot. P. Oszczanowski.

UWAGA

- W podpisach do ilustracji przy podawaniu tworzywa i techniki stosujemy następującą kolejność: olej, płótno; odlew, srebro; odlew, brąz itp.
- W razie dostarczania materiałów fotograficznych spoza zbiorów Muzeum Narodowego we Wrocławiu autor publikacji jest zobowiązany uzyskać w własnym zakresie pisemną zgodę właścicieli praw autorskich (twórców, wydawców, właścicieli zbiorów itp.) na reprodukcję ilustracji oraz pokryć wszelkie koszty z tym związane (tj. opłaty za wykonanie zdjęć i za uzyskanie prawa do reprodukcji).

Pisownia nazw i nazwisk

Nazwy instytucji, muzeów, zbiorów itp. podajemy w brzmieniu oryginalnym, np.: Wiedeń, Kunsthistorisches Museum (dopuszczalne zwyczajowo używane, np. Luwr), nazwę miasta w formie zwyczajowo używanej w języku polskim, np.: Ratzbona nie Regensburg, Akwizgran nie Aachen, lub jeśli takiej tradycji brak – w brzmieniu oryginalnym, np. Chantilly, Poitiers itp. Imiona i nazwiska obcojęzyczne pozostają w brzmieniu oryginalnym (poza zwyczajowo używanymi jak np. Michał Anioł, lecz nie Piotr Paweł Rubens, ale Peter Paul Rubens) i konsekwentnie odmienia się przez przypadki według obowiązujących zasad ortograficznych.

Odmiana niektórych nazwisk niemieckich:

- nazwiska złożone z wielu członów niepołączonych łącznikiem, jak np. Samuel von Säbisch und Mahlen, Friedrich von Schmidt von und auf Schmiedefeld – w takich przypadkach odmieniamy jedynie imię lub imiona oraz pierwszy człon nazwiska, np. Friedrich von Schmidta von und auf Schmiedefeld;

- Georg von Logau – odmieniamy imię i nazwisko, a więc: Georga von Logaua, Georgowi von Logauowi, Georgiem von Lagauem itd.;

- Franz Ludwig von Pfaltz-Neuburg – odmieniamy imię oraz drugi człon nazwiska złożonego (tak jak w wypadku polskich męskich nazwisk złożonych, tj. pierwszy człon odmieniamy jedynie wówczas, gdy kończy się na literę a): Franza Ludwiga von Pfaltz-Neuburga;

- wobec występowania dwóch wersji zapisu nazwiska Gomalcky/Gomolcke za obowiązującą uznaje się formę pierwszą, pisaną w dopełniaczu, celowniku i bierniku z apostrofem: Gomalcky’ego, Gomalcky’emu, Gomalcky’ego;

- nazwiska niemieckie zakończone na *-el* zapisujemy w przypadkach zależnych bez *e* ruchomego jedynie w wypadku nazwisk postaci powszechnie znanych, np. Hegel/Hegla, ale Endel/Endela.

Pisownia nazw budynków i obiektów sakralnych

W nazwach tych wyrazy *kościół*, *bazylika*, *kaplica* itp. należy pisać małą literą, gdyż nie są one częściami nazwy własnej, a jedynie nazwami gatunkowymi. Dużą literą powinny być pisane jedynie te człony, które są właściwą nazwą, np. *kościół Mariacki*, *kościół Na Skalce*, *kościół Dominikanów** (zob. uwaga niżej), *bazylika Serca Jezusowego*** (zob. objaśnienie niżej). Jeżeli w nazwie występują skróty *św.* (*święty*) lub *św. św.* (*święci*), należy pisać je zawsze małymi literami, np.: *kościół św. Michała Archaniola*, *kaplica św. Barbary*, *kościół św. św. Piotra i Pawła*.

OBJAŚNIENIA:

* Pisownia *kościół dominikanów* jest możliwa wówczas, gdy człon *dominikanów* nie jest nazwą, a jedynie określeniem kościoła należącego do dominikanów, np. *kościół dominikanów św. Mikołaja* (tzn. *należący do dominikanów kościół pod wezwaniem św. Mikołaja*), ale: *klasztor Dominikanów* (nazwa konkretnego obiektu klasztornego).

** Rzeczownik *bazylika* w nazwach obiektów sakralnych pisze się dużą literą jedynie w odniesieniu do tzw. siedmiu bazylik większych, takich jak: *Bazylika św. Jana Chrzciciela na Lateranie*, *Bazylika Matki Boskiej Większej*, *Bazylika św. Pawła za Murami*, *Bazylika św. Piotra*, *Bazylika św. Wawrzyńca* w Rzymie oraz *Bazylika św. Franciszka* i *Bazylika Najświętszej Marii Panny od Aniołów* w Asyżu.

Powyższe zasady są zgodne z wytycznymi Rady Języka Polskiego Polskiej Akademii Nauk z 2004 r. w zakresie zasad pisowni słownictwa religijnego oraz z obowiązującymi regułami ortograficznymi.

Pisownia dat, liczb, liczebników porządkowych, skrótów oraz inne zalecenia Komitetu Redakcyjnego „Roczników Sztuki Śląskiej”:

- Liczebniki główne od 0 do 9 zapisujemy słownie (z wyjątkiem sytuacji, gdy w zapisie chodzi o wymiary lub ciężar); liczebniki od 10 wzwyż zapisujemy cyframi.
- Liczebniki od tysiąca wzwyż zapisujemy cyfrowo.
- Cyfrowo zapisuje się zawsze:
 - dzień i rok w datach (miesiące słownie),
 - miesiące (cyframi rzymskimi) w przypisach i podpisach do ilustracji (jeśli data jest jedynie miesięczna, bez dnia, wówczas zapis powinien być słowny, np. pod datą grudzień 1720),
 - oznaczenie wieku w historii (np. X w., XVI w.),
 - godzinę i minuty (np. 8.45),
 - wartość jednostek miar (np. 0,5 kg, 2 km, 1500 m),
 - wartość jednostek monetarnych (np. 2 zł, 5 euro),
 - procenty i promile,
 - stopnie temperatury (np. –5°C),
 - numery oddziałów, filii, komórek instytucji (np. II Oddział PKO BP),
 - numery jednostek wojskowych (np. Dywizjon 303, 3. Pułk Ułanów),
 - tomy, zeszyty, rozdziały, strony publikacji itp.
- Przymiotniki odnoszące się do poszczególnych wieków zapisujemy słownie, np. dziewiętnastowieczny.
- Liczebniki porządkowe zapisujemy cyframi arabskimi z kropką na końcu, np.: w 2. połowie XVIII w., ale II wojna światowa.
- Przymiotniki z pierwszym członem odliczebnikowym zapisujemy słownie, np. osiemdziesięcioletni artysta, wojna trzydziestoletnia.
- W wypadku określeń z częstką *-lecie* stosujemy taką samą zasadę jak w zapisie liczebników głównych, a więc do liczby 9 stosujemy zapis wyłącznie słowny, a od liczby 10 – cyfrowo-słowny, np.: dwulecie, trzylecie, pięciolecie, ale 10-lecie, 25-lecie.
- Wszystkie skróty w nazwach własnych obiektów topograficznych, budowli itp. zapisujemy małymi literami, np. kościół św. Michała, kościół oo. Dominikanów. Nigdy nie rozpoczynamy zdania od skrótu lub od liczebnika zapisanego cyframi.
- W wypadku składania przez autora artykułu podziękowań konkretnym osobom w przypisach określenia pan/pani zapisujemy małymi literami, a tytuły naukowe podajemy w skrótach.

- W wypadku cytowania prac dostępnych w postaci maszynopisu, rękopisu bądź komputeropisu stosujemy odpowiednio skróty: mps (maszynopis), rps (rękopis), kps (komputeropis)
- Nazwy dawnych bibliotek wrocławskich zapisujemy w następujący sposób:
 - Biblioteka Magdaleńska,
 - Biblioteka Rehdigerowska lub Rehdigerańska, ale konsekwentnie w ramach poszczególnych artykułów,
 - Biblioteka Elżbietańska.
- Nazwy zamków i bram zgodnie z zasadą ortograficzną [82] Wielkiego słownika ortograficznego PWN (dostęp internetowy: <http://so.pwn.pl/>) np. zamek Książ, brama Isztar, brama Wrocławska, przy jednoczesnym zachowaniu pisowni dużymi literami w wypadku wyjątków podawanych przez ww. słownik (Brama Floriańska, Brama Brandenburska, Zamek Królewski w Warszawie, Zamek Ujazdowski, Zamek Książąt Pomorskich itd.).
- Stosowane przez autorów terminy pochodzenia obcego, które nie są wymienione w ww. słowniku ortograficznym, wyróżniamy w tekście kursywa, przyjmując ich ewentualną polską odmianę deklinacyjną w zależności od panującego uzusu, np. *tempietto*, *bozzetto*, *modeletto*, *modello*, *œuvre*, *œil-de-bœuf*; w liczbie mnogiej słowa te powinny być zapisywane zgodnie z formą, jaką przybierają w językach, z których pochodzą: *tempietti*, *bozzetti*, *modelletti*, *modelli*, *œuvres*, *œils-de-bœuf* itp.
- Uwzględniając zwyczaj istniejący w piśmiennictwie przedmiotu, akceptuje się odmianę łacińskich nazw własnych w deklinacji łacińskiej, a jednocześnie wyklucza możliwość odmiany tego rodzaju nazw z polskimi końcówkami deklinacyjnymi, np. personifikacja *Ecclesiae* (nie *Ecclesii* lub *Ecclezji*), postać *Caritatis*, statua *Spesei*.
- W zapisach bibliograficznych oraz przy powoływaniu się na katalogi zabytków stosuje się skrót nr kat. (nr nr kat. w liczbie mnogiej), a nie poz. lub poz. kat.
- W wypadku skracania tytułu cytowanego dzieła stosujemy wyłącznie wielokropek bez podawania dodatkowo skrótu *op. cit.*, np. W. Tatarkiewicz, *Estetyka...*, s. 120 (nie *Estetyka...*, *op. cit.*, s. 120).
- W razie powoływania się autora artykułu na hasło katalogowe stosuje się taki sam zapis jak w wypadku haseł słownikowych, tj. autor hasła + tytuł hasła + [hasło w:] + pełny adres bibliograficzny katalogu.
- Słowo majstersztyk stosowane przez niektórych autorów powinno być używane wyłącznie w znaczeniu: „dzieło mistrzowskie”, „praca mistrzowska”.
- Ustalono następujący zapis bibliograficzny dla leksykonu sztuki Thiemego–Beckera: *Allgemeines Lexikon der bildenden Künstler von Antike bis zur Gegenwart, begründet von Ulrich Thieme und Felix Becker* [dalej: AKL], Bd. ... , Leipzig ...